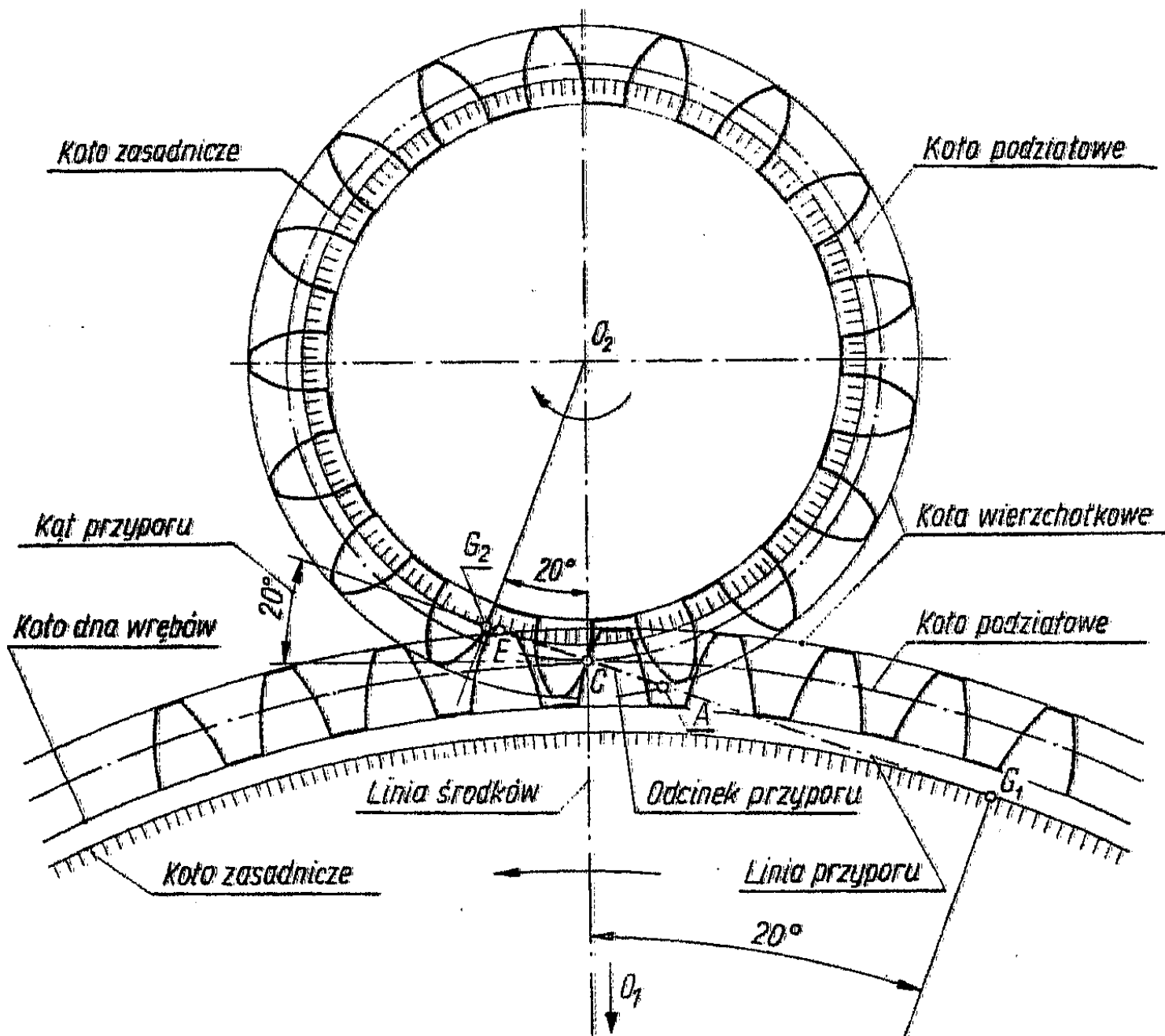

Zazębienie ewolwentowe

Zazębienie, w którym zarysy zębów tworzą odcinki ewolwenty. Odcinek przyporu ACE (rys. Z.12) jest częścią linii przyporu G_1G_2 , która w zazębieniu

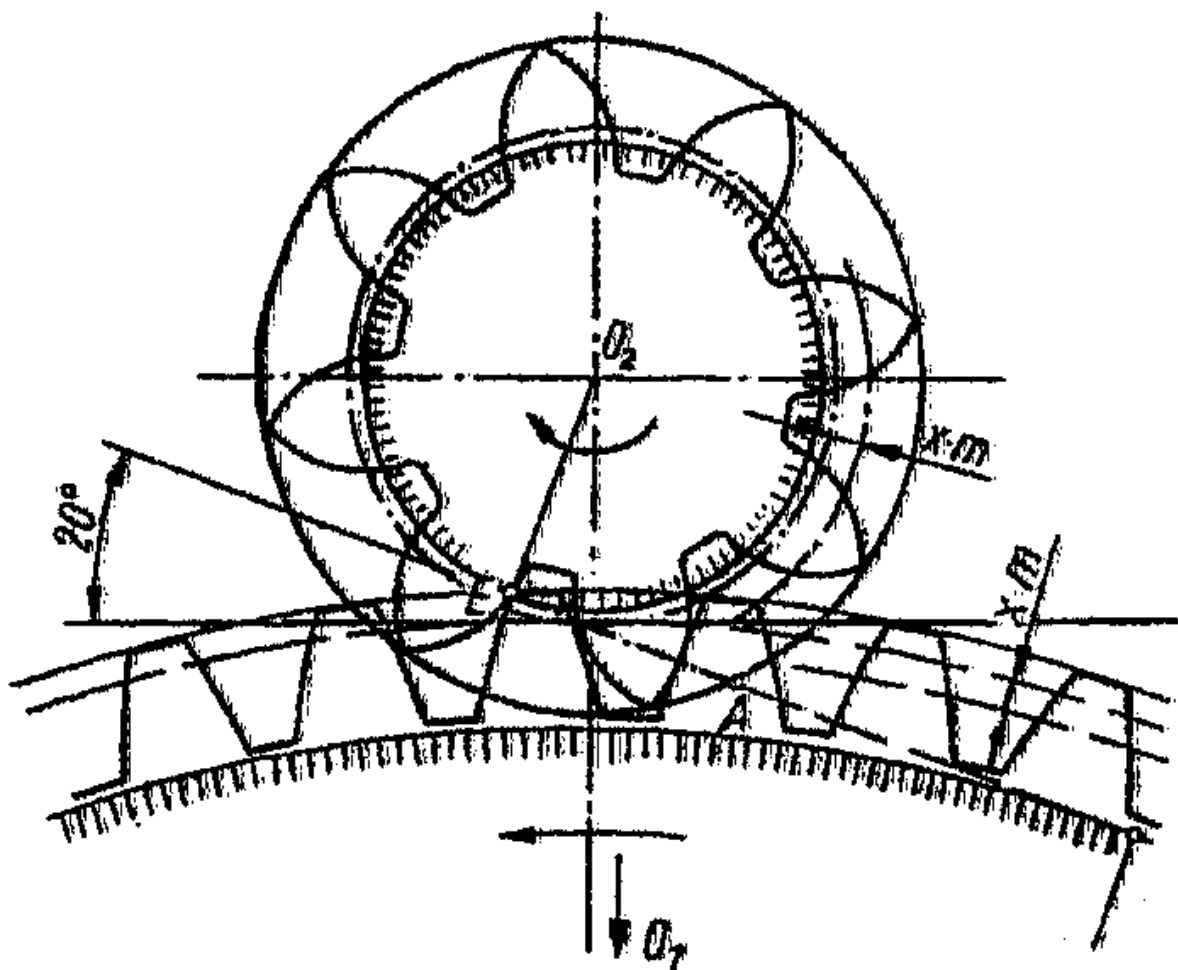

Rys. Z.12. Zazębienie ewolwentowe

O_1 — środek koła napędzającego, O_2 — środek zębniaka napędzanego, ACE — odcinek przyporu

ewolwentowym jest linią prostą. Współpraca zębów odbywa się po obu stronach linii środków. Normalnego zazębienia ewolwentowego nie stosuje się w przekładniach chodu mechanizmów zegarowych, gdyż nie można zastosować

zębniaków o liczbie zębów mniejszej niż 17, która jest liczbą graniczną dla tego ząbienia. Można by uzyskać zębniak z mniejszą liczbą zębów przez tzw. *korekcję* ząbienia – korygowanie ząbienia ewolwentowego polega na przesunięciu narzędzia nacinającego zęby o pewną wielkość $x \cdot m$ (rys. Z.13). To przesunięcie nie może być dowolnie duże, aby nie spowodowało zbyt ostrego ząbienia zębniaka lub podcięcia zębów koła. Ząbienie ewolwentowe

Rys. Z.13. Ząbienie ewolwentowe korygowane

O_1 — środek koła napędzającego, O_2 — środek zębniaka napędzanego, AE — odcinek przyporu

jest powszechnie stosowane w budowie maszyn. W technice zegarowej ma zastosowanie w przekładniach naciągowych i przekładniach zwalniających (reduktorach), przede wszystkim w elektrycznych zegarach stołowych i przemysłowych.

źródło: Bartnik i Podwapiński "Ilustrowany słownik zegarmistrzowski"